

TEATRUL NAȚIONAL

CAZUL ENĂCHESCU

piesă în 2 părți de EUGENIA BUSUIOCEANU

Vasile Dogaru

Andra Enăchescu

Dan Oancea

Alec Dima

Maria

Mihai Popa

Ștefan Dima

Magda Dima

Paul Enăchescu

EMANOIL PETRUȚ

Laureat al Premiului de Stat

EUGENIA MACI

LIVIU CRĂCIUN

ION COLOMIȚ

MARIA VOLUNTARU

Artistă Emerită

MARIN NEGREA

EMIL LIPTAC

VALERIA GAGEALOV

CONSTANTIN DINULESCU

Bătrînul necunoscut

Diamandi

Ion Văideanu

Virgil Papadopol

Dinu Stamate

Emil Andreescu

Dumitru Segărceanu

Sanda Țurcanu

GABRIEL DÂNCIULESCU

COSMA BRAȘOVEANU

GEORGE CALBOREANU jr.

GHEORGHE CRISTESCU

CONSTANTIN STĂNESCU

MIHAI NICULESCU

ION HENTER

ANDREI IONESCU

OLGA DELIA MATEESCU

Regia artistică : **MAGDA BORDEIANU**

Scenografia : **ELENA ZLOTESCU**

Scenograf secund : **NICOLAE ZENOF**

Ilustrația muzicală : **VASILE MENTZEL**

Regizor tehnic : **PIIU MIREA** și **PETRE MANOLESCU**

Sufleur : **MARGA RĂDULESCU**

Sonorizarea : **VICTOR PETRE**

Lumini : **VIOLETA VASILESCU**

Machiajul : **VLADIMIR ANTOCI, RADU ION**

Florin Ionescu (șef regizorat), ing. **Ilie Georgiu** (șef serv. tehnic), arh. **Gh. Bedros** (șef serv. producție artistică), **Victoria Bighia** (coordonator tehnic de scenă), **Robert Vasilescu** (lumini), **N. Baicu** (șef tâmplărie), **I. Dragomir** (șef tapițerie ateliere), **S. Păun** (șef tapițerie scenă), **Sanda Crăciunescu** și **Nicolae Alexandru** (șefi croitori), **C. Rădoi** (șef mașinist), **I. Brateș** (șef recuziter), **T. Burducea** (șef cizmărie), **C. Covacs** (șef boiangerie).

DIRECTORUL TEATRULUI NAȚIONAL : **RADU BELIGAN** — Artist al poporului

● CAZUL ENĂCHESCU ● EUGENIA BUSUIOCEANU ●

Consider că a dovedi buna credință a unui om, a-i recunoaște calitățile și a-i apăra demnitatea, încurajându-l moral și redându-i locul cuvenit în societate constituie un gest necesar ce se armonizează perfect cu spiritul de adevăr și libertate al zilelor noastre. Ceea ce m-a atras la piesa Eugeniei Busuioceanu a fost tocmai faptul că abordează tema dreptății și a responsabilității — însemne ale conștiinței —, reliefind cu originalitate forța constructivă, transformatoare a „comunismului de omenie“.

Așa după cum sper să reiasă și din spectacol, reabilitarea nu se mărginește a fi un act de justiție, ci, prin considerabilele implicații morale pe care le dezvoltă, ca și prin rezonanța pe care o are în zonele cele mai intime ale sufletului, devine un fapt cu semnificații multiple iar pentru împlinirea lui se cere nu numai hotărâre, dar și multă înțelepciune. În transcrierea scenică a textului am pornit de la ideea că un asemenea caz cum e cel înfățișat în piesă, ne interesează pe toți în egală măsură, întreaga societate; cu alte cuvinte sîntem puși în fața unei probleme la a cărei înțelegere și rezolvare trebuie să contribuim cu toții. Iată de ce am socotit necesar să aduc cît mai aproape de spectator frământările eroilor și confruntările de opinii din cuprinsul acestei lucrări, evitînd tentația unui spectacol de tip „polițist“. În acest sens am căutat să imprim confesiunii dramatice tonurile cele mai potrivite, cele mai vibrante, tonurile unei dezbateri a conștiinței. Mi-am propus de asemenea să „ritmez“ spectacolul într-un mod aproape cinematografic, conferind fiecărei acțiuni locul și ponderea specifică; o astfel de interpretare mi-a fost sugerată de însăși structura acestei lucrări, ea înlesnind, redarea accentelor de atmosferă, ca și realizarea unor portrete autentice. Apoi, recurgînd la scena „en ronde“ — pe care am preferat-o celei tradiționale — am intenționat să-l determin pe spectator să se „deplaseze“ (desigur, cu privirea) de la un spațiu la altul, de la un moment la altul, stimulîndu-i atitudinea activă, îndemnîndu-l la o participare afectivă cît mai deplină.

Iar dacă se va considera că am reușit să imprimăm spectacolului tensiunea pe care o presupune procesul de cicatrizare a rănilor vechi datorate unor procedee incompatibile cu principiile umaniste ale societății noastre, înseamnă că a fost atins principalul obiectiv urmărit de interpreți și de mine.

MAGDA BORDEIANU

● CAZUL ENĂCHESCU ● EUGENIA BUSUIOCEANU ●

EUGENIA BUSUIOCEANU ● CAZUL ENĂCHESCU ● EUGENIA BUSUIOCEANU

CAZUL ENĂCHESCU ● EUGENIA BUSUIOCEANU ● CAZUL ENĂCHESCU

● CAZUL ENĂCHESCU ● EUGENIA BUSUIOCEANU ●

— Originară din satul Bădeni, județul Iași, Eugenia Busuioceanu debutează în anul 1943 la o revistă literară a elevilor din Iași cu schița **O scrisoare**.

— Încă din anii studenției — la Conservatorul de muzică și artă dramatică din Iași și București — devine activistă de partid.

— Între anii 1952—1956 lucrează ca redactor la „Editura politică“ iar apoi, pînă în 1958, ca ziaristă la revistele „Munca de partid“ și „Lupta de clasă“.

— 1958—1967 — Activează în cadrul Consiliului Național al Femeilor, în domeniul propagandei.

— 1965 — Debutează în dramaturgie cu piesa **În căutarea adevărului**, reprezentată în regia lui Dan Alexandrescu pe scena Teatrului de Stat din Arad. Transpusă într-o versiune radiofonică, piesa a fost transmisă și la radio (regia Mihai Zira).

— 1969—1970 — I se joacă la Galați (în regia lui Gh. Jora) și la Teatrul „Ion Creangă“ (în regia Mariettei Sadova) piesa **Eminescu și Veronica**. Relevînd calitățile scrierii, Zoe Dumitrescu-Busulenga apreciază originalitatea construcției „...alternanța a două planuri: unul concret, de proză și anecdotică netransfigurată, altul, ideal, de traspunere a stărilor în poezie...“

— 1970 — Publică povestirea cinematografică **Aurel Vlaicu**.

— 1971 — I se reprezintă pe scena Teatrului Mic piesa **Timp și Adevăr**, în regia lui Ion Cojar, piesă în care autoarea „...realizează nu numai o transcriere dramatică a unui conflict frecvent întîlnit în ultimul sfert de secol, între oportunism și atașament sincer, între impostură și bună credință, ci totodată schițează portretul civic și etic al unei generații de intelectuali care părăsește băncile facultății în primii ani ai puterii populare“. („Teatrul“). În același an piesa este premiată în cadrul concursului de dramaturgie națională organizat în cinstea semicentenarului partidului.

— 1972 — I se reprezintă pe scena Teatrului de revistă și comedie „Ion Vasilescu“ piesa **Dansul maimuțelor**, în regia artistului poporului Ion Finteșteanu.

— octombrie 1974 — Are loc la Galați premiera pe țară a piesei **Cazul Enăchescu**, reprezentată ulterior și pe scena Teatrului de Stat din Reșița. Iată ce scria, criticul Natalia Stancu în legătură cu această lucrare: „Cazul profesorului Enăchescu interesează de fapt, prin pledoaria pentru încrederea în bună credință, în angajarea unor intelectuali alături de forțele avansate ale societății, prin curajul cu care susține respectarea și aplicarea legalității socialiste incompatibilă cu metodele de intimidare, cu acuzațiile și actele lipsite de bază reală, care pot leza demnitatea individului...“ (Scînteia, februarie 1975).

● CAZUL ENĂCHESCU ● EUGENIA BUSUIOCEANU ●

EUGENIA BUSUIOCEANU ● CAZUL ENĂCHESCU ● EUGENIA BUSUIOCEANU

CAZUL ENĂCHESCU ● EUGENIA BUSUIOCEANU ● CAZUL ENĂCHESCU